

HONZA
SLIVKA

UVÁDÍ:

MIASOMLETNEK ALFA

HONZA
SLIVKA

NAŠOMLETNEK
ALFA

© Honza Slívka, 2025

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2025

Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2025

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0231-9

ISBN 978-80-278-1545-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1546-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1547-0 (pdf)

Věnování

Mým dvěma kráskám, Elence a Báře.

Poděkování

Všem lidem, které jsem kdy potkal. Vy jste tou nejlepší inspirací, jakou si autor může jen přát. Čím méně vás znám, tím lépe. Mohu si doplnit váš životní příběh dle libosti. Je jedno, jestli jste zajímavá dívka s milým úsměvem, nebo nepřijemná úřednice ve státní správě. Přátelský mladík v hospodě, sedící u vedlejšího stolu a platící všem panáky, nebo bručoun dřepící za volantem autobusu. Všichni skončíte v mých knihách.

Takže pozor!!!

Jak v nich dopadnete, záleží na vašem přístupu k neznámým lidem.

Kapitola 1

Přeživší

Byl jsem nikdo. Jen další člověk v davu na předlidené Zemi. Možná akorát trochu menší, slabší a osamělejší než většina ostatních kolem. Armádní mašinérie, která jiné rekruty běžně zocelí, toho se mnou moc nezmohla. Nicméně mi dala zakusit něco dosud nepoznaného. A sice opravdové přátelství. Já i moje družstvo B, nebo spíš má nová rodina, jsme společně přežili jak výcvik, tak samotný výsadek na cizí planetu.

První dny byly hotovým peklem. Luzná polykala lidské životy po stovkách jako hladový obr a nikdy neměla dost. Většina členů výsadku už od prvního dne hořce litovala, že kdy dostala tak hloupý nápad, aby vůbec narukovala. Patřil jsem mezi ně také. Aspoň zpočátku. Obzvláště když můj nejlepší přítel skončil v nemocnici, našeho desátníka postřelili a zbytek týmu se s většími či menšími zraněními pohyboval na hranici vyčerpání. O mém obličejí, rozervaném dravci na cáry, raději ani nemluvě.

Jenže pak se stal zázrak.

Díky nákaze jakýmsi mimozemským organismem jsem začal být silnější, rychlejší i cha-

rismatičtější. Družstvo B se stalo průzkumným oddílem, poté příkladem pro ostatní a nakonec i jakýmsi symbolem výsadku Gama. Největší slávu nám asi vynesl lví podíl na akci, při níž výsadek Alfa úspěšně ustoupil skrz desítky kilometrů džungle k tomu našemu s daleko menšími ztrátami na životech, než kdokoliv očekával. Najednou jako by nad námi nikdo neměl žádnou moc. Následovali nás celé čety i bez vydání rozkazu.

Ztratil jsem panictví, našel si přítelkyni a stal se vůdcem. Ostrov probudil uvnitř mě dravé zvíře, které trvalo na tom, abych byl lepší než ostatní. A já doopravdy byl.

Možná mi to trochu vlezlo na mozek, ale komu by ne? Vždyť jsme stáli proti početnějším nepříteli o minimálně stejné inteligenci, jako je ta lidská. Dravci byli větší, silnější i agresivnější než my. Avšak navzdory hroživým ztrátám jsme postupovali dál. Šlo o souboj vůle a taktiky, v níž naše družstvo pokaždé lehce převážilo misky vah na stranu lidstva. Bral jsem svou pozici v čele armády za naprosto normální a své osobní štěstí za tak samozřejmé, až se konečně stalo to, co muselo zákonitě přijít.

Vlezli jsme do pastí.

* * *

Tma plná nevýslovného utrpení mě probrala do světa živých. Nic jsem neviděl ani neslyšel. Zato jsem cítil.

Agonie prostupovala mé tělo od nepohyblivých prstů na nohou až po třetící hlavu. Mysl mi zastřela panika a zkusmý pohyb končetinami vystřelil má muka až k nebesům. Levá noha ani ruka mě neposlouchaly. Pravá noha sebou akorát škubla. Ihned jsem ji zarazil. Moc to bolelo.

Do úst otevřených k výkřiku mi napadala hlína a její sesuv překryl také nos, jímž jsem do té doby dýchal. Před udušením mě naštěstí zachránila má zbývající paže. Tu jako jedinou nic neomezovalo. Ohnula se přesně podle požadavků vyděšeného mozku. Prsty vyhrábly hlavní hroudu zeminy z rozbitých úst, přičemž některé z nich podivně narážely do rtů v místech, kde neměly co dělat. Spolu s pořádným nádechem jsem si vzápětí očistil i zbytek obličeje.

* * *

Zatraceně, co se to vlastně stalo? Jeli jsme na průzkumnou výpravu do pralesa a narazili tam na nespočitatelnou smečku opic vyvinutých z ještěřů. Bojovali jsme s nimi, dokud... Ty svině zabili Andyho.

Vlhkost pod mými očními víčky se zněkolikanásobila. Nešlo to zadržet. Můj přítel zemřel. Jenže co bylo pak? Raději jsem zkoušel srovnat své zpřeházené vzpomínky, než abych se utápěl v lítosti. Na tu bude čas později. Až najdu ostatní.

Jenže kde je mám hledat? A kde jsem vlastně teď já? Po Andyho smrti mě nepřítel zahnal do díry. Bojoval jsem tam v předem prohrané bitvě, dokud... nepřišly exploze. Musely to být minomety. Bombardovali nás naslepo a zasáhly přitom můj úkryt. Bože, kolik toho ze mě vlastně zbylo?

* * *

Krátce jsem zamrkal. Řasy odházely zbylá zrnka hlíny usazená v očních důlcích. Přesto mi jich pár proniklo až k bulvám, kde při pohybu odporně dřely. Bez ustání proudící slzy našťestí rychle pomohly. Konečně jsem oči mohl naplno otevřít.

Šok, který vzápětí následoval, bych nepřál ani tomu nejhoršímu nepříteli.

Z třiceti centimetrů jsem zíral do ksichtu obrovské opice. Měla vypoulené oči a rozevřenou tlamu s výstavními tesáky. Pravačka mi vyletěla otevřenou dlaní vpřed při marném pokusu

o obranu. Bestií to však ani v nejmenším nehulo. Zapřenou ruku o vlastní obličej totiž vůbec neregistrovala. Byla mrtvá.

Opožděně jsem zaznamenal svůj vlastní ukazováček s prostředníčkem, oba ohnuté směrem vzhůru v nepřirozeném úhlu. Rázem mě bolely ještě o trochu víc. Tak proto jsem předtím necítil dostatečné množství prstů na tváři. Zatraceně, musely být vykloubené.

* * *

Nakonec jsem ještě pořádně zkontroloval i zbytek svého okolí. Tedy ne že by toho bylo moc k vidění.

Pořád jsem ležel ve svém podzemním krytu. Levou polovinu těla mi zasypala hlína s kameny. Pravou nohu zase svíraly obří šupinaté paže se zaťatými drápy. Všude kolem mě bylo mrtvé maso, orgány a zasychající krev. Malou mezerou ve stropě jsem viděl koruny stromů. Byla hluboká noc.

Počkat? Jak to, že vidím v noci, pod zemí a stačí k tomu akorát malý průzor?

Zaostřil jsem na drobné zdroje světla v okolí, jež jsem předtím vnímal jako samozřejmost. Tlející dřevo, noční rostliny lákající kořist a světélkující houby. Tyto dříve drobné tečky

v temnotě mi dnes sloužily jako prostému člověku rozsvícené lampy. Má evoluce zřejmě opět postoupila na novou úroveň.

Když kolem mého průzoru něco proběhlo, zavřel jsem oči, aby mě neprozradil jejich lesk. Cloumal mnou strach přecházející chvílemi až do zvířecí zuřivosti. Byl jsem neozbrojený, nepohyblivý a raněný v noci uprostřed pralesa.

Existuje snad něco horšího?

To už bych si rovnou mohl jít zaplavat do oceánu.

* * *

Jak dopadli ostatní? Strach o přátele v mém nitru nakrátko přemohl i rostoucí zuřivost.

Jsou mrtví? Zůstali uvěznění ve zdemolovaném voze? Pomohl jim někdo pryč?

Kruci, proč se tím vlastně teď zabývám? Nemohl bych jim pomoci, ani kdybych chtěl sebevíc, a oni na tom byli bezpochyby stejně. Jestli žili, museli mě navíc mít tak jako tak za mrtvého.

Krátce jsem zanalyzoval vlastní situaci. Nejbezpečněji vypadalo zůstat na místě, počkat do svítání a využít období klidu k ústupu. Případně i k průzkumu zničeného džípu.

Jenže dokážu se ráno vůbec přesunout? Nebo aspoň uvolnit zaklíněné tělo z pasti?

Musel jsem to zkusit, jinak bych stejně brzy začal řvát bolestí. Můj potlučený, podrápaný trup byl kupodivu tou nejmenší překážkou. Celý hořel jakýmsi známým, neviditelným ohněm, což mě paradoxně docela uklidnilo. Silné pálení jsem si totiž spojoval se zrychlenou regenerací. Má levá noha sebou po troše snahy aspoň mikroskopicky pohnula, což znamenalo, že ještě chvíli vydrží. Ruka ale ne. Tu jsem musel vyhrabat okamžitě.

Jenže čím?

Zamračil jsem se na zmrzačenou pravačku a opičí lebku naráz. Tohle bude šeredně bolet.

Nesměl jsem tu věc oddalovat, jinak bych jí nebyl schopen. Ohnul jsem paži co nejvíc dozadu, skousl si spodní ret a udeřil.

O čelo opice mlaskla facka hřbetem dlaně, vedená tou největší možnou silou. Vyvrácené prsty s tichým lupnutím zaskočily zpět do lůžka. Před zaúpěním mě zachránil krátký výpadek vědomí. Byl to pouhý mžik, během kterého jsem si stihl prokousnout ret a poslintat celou bradu. Nahozené prsty okamžitě začaly pálit. Už tolik nebolely, a dokonce se pohybovaly spolu s ostatními.

* * *

V žaludku mi hlasitě zakručelo. Ještě tak chybělo, aby mě těmito svými zvuky prozradil nočním šelmám. Zatracený zvířecí hlad. Pomalinku začínal vítězit nad všemi ostatními pocity. Můj organismus potřeboval energii.

Zapřel jsem proti této nenasytnosti veškerou svou vůli. Ještě ne. Uvězněná ruka měla přednost. Přestával jsem ji dočista cítit. Kdyby odumřela, znamenalo by to i můj konec. Abych vyprošťování údu uspil, snažil jsem se hlínu shrnovat pod sebe. Kameny mi nezbylo než odhazovat do výklenku vpravo. Být při takové činnosti ještě ke všemu potichu, je pro člověka v mé situaci vpravdě nadlidský úkon.

Trvalo to zatraceně dlouho. Snad bych při tom i dočista ztratil naději, kdyby mě uvězněná končetina nezásobila dobrými zprávami.

Nejprve přišlo mravenčení. Snížení váhy uvolnilo oběhový systém. Následný pohyb prstů byl pak jako druhé Vánoce. Přišel čas k finálnímu kroku. Dlouho umrtvené svaly na něj nicméně neměly dostatek síly. Muselo jim pomoci celé tělo. Vykroutil jsem trup co nejvíc vpravo a paži tak táhl za sebou. Konečné vyklouznutí zpod velkého kamene, blokujícího celé zápěstí, mě následně stálo pořádnou odřeninu, ale vyplatilo se to. Končetina byla volná.

Mé hodinky to kupodivu přežily ve zdraví. O jejich odolnosti zřejmě reklama nelhala. Ostatně právě kvůli nim šla ruka tak ztěžka vytáhnout. Dotykem na straně jsem je rozsvítil, ale okamžitě též zhasnul. Jejich zář byla pro mé oči, přivyklé na noční temnotu, stejně ostrá jako reflektory v táboře. Tudíž by mohly také prozradit mou existenci šelmám venku, což jsem nehodlal v žádném případě připustit.

Jakmile dlouho znehybněná paže nabrala dostatek sil, šlo už všechno snadněji. Zahákl jsem propletenými dlaněmi svou levou nohu a pomohl jí s pokrčením. Zbývalo vyprostit poslední úd, ztrácející se v sevření mrtvé opice. Tupé, lopatkovité drápy sice nepronikly moc hluboko, zato však mou nohu nabodly ze všech stran jako past na medvědy.

* * *

Oči mi samovolně tékaly mezi opovými drápy a kusy potrhaného masa kolem. Žaludek definitivně zvítězil. Přestal jsem laborovat nad únikem, propnul tělo a přitáhl si kus studeného, hlínou zamazaného masa opodál. Nejspíš šlo o část krku opice, jejíž mrtvé bulvy mě nepřestávaly pozorovat. Mezi zuby mi při žvýkání skřípala zrnka hlíny, ale na tom nezáleželo.

Nejdůležitější bylo dostat do žaludku něco vydatného.

Má vnitřní šelma zvítězila. Zahнала lidské pocity i myšlení stranou. Teď točila volantem ona. Přitahovala k sobě další a další kusy potravy. Menší části polykala vcelku, velké trhala. Nakonec odněkud vydolovala celou, explozí urvanou ještěří paži. Drtil jsem dlouhá vlákna mimořádně husté svaloviny, odmítající nechat se rozžvýkat. Zuby mi klouzaly po kosti ve snaze ohlodat ji do hladka.

Nemohl jsem zastavit. Stěží mi zbývalo dost vůle, abych šelmu odradil od hlasitých projevů uspokojení. Nejraději by šťastně mručela a vyla k nebi, oznamujíc ukojení své touhy. Netuším, jak dlouho byla tato má nová osobnost u kormidla. Všechn čas splýval v jediné, krvavé představení plné obžerství.

Aspoň že měla šelma vůči mému pravému já dostatek slušnosti a odvedla přitom i nějakou potřebnou práci. Například bez zaváhání vytrhla sevřené opičí pařáty z mé poraněné nohy. Možná jí ale nešlo tak úplně o to ulevit mi. Jeden volný pařát si totiž následně přitáhla k ústům, aby pokračovala v hodech.

* * *

Probral jsem se z deliria volný, odporně přeje-dený, s nafouklým břichem a obalený všelijaký-mi tělesnými tekutinami opic. Hojení mých ran přitom nicméně značně pokročilo a bolest celé-ho těla klesla na snesitelnou úroveň.

Co ale dál?

V okolí už začínalo být docela živo. Každou chvíli proběhl nebezpečně blízko mého úkrytu nějaký tvor. Zřejmě patřili všichni k jednomu druhu. Jejich kroky totiž zněly pořád stejně. Asi jako dusání bosého člověka v přírodě. Tudíž netvoři využívali k chůzi jen dvě tlapy. Zajíma-vý vývoj situace. Očekával bych v okolí přede-vším vrky, kteří běhají zásadně po čtyřech.

Od tábora zaznívala nocí sporadická střelba, pravidelně střídaná zběsilým duněním kulo-metů. Ve chvíli, kdy mi nějaký tvor prošel pří-mo nad hlavou, jsem začal konečně hledat i své zbraně. Ruce přehrabovaly hlínu tam a zpát-ky, zatímco má mysl marně pátrala v děravé paměti. Trvalo mi celých dvacet minut nalézt aspoň brokovnici, do níž stejně zbývalo jen po-sledních pět nábojů. Nůž zůstal ponořený do mozku opice a zalehnutý v krvavé šlichtě, kte-rá nahradila zem pode mnou. Vyprostit ho za-bralo delší dobu než ho najít. Bylo mi to ale fuk.

Od té doby beztak nebylo do čeho píchnout. Do rána jsem musel zůstat na místě. Teplota

vzduchu znatelně klesla a poprvé po delší době mi na Luzné zase byla trochu zima. Ovšem vzhledem k tomu, jak moc jsem měl krví promočené oblečení, to byla pořád ještě selanka. Normální člověk by na mém místě nejspíš zmrzl.

* * *

Někdy po půlnoci se pohyb kolem mé skrýše prudce znásobil. Tmu zaplnilo mlaskání, chroupání a zvuky trhaného masa. Podle všeho pořádaly neznámé, dvounohé bytosti hostinu na mrtvých opicích. Zvláštní bylo, že dotyční při tom vydávali dost podobné zvuky jako jejich večere, dokud ještě žila. Nejspíš však šlo jen o dílo mé fantazie. Ty potvory to být nemohly. Jejich pracovní doba nebyla v noci.

Mé myšlenky, plné divokého teoretizování a špatných předpokladů, znenadání přerušil okolo procházející primát. Viděl jsem ho skrz mezeru mezi kořeny, ve světle několika světélkujících hub. Když pak na okamžik zastavil, poskytl mi dost času ke své detailní prohlídce.

Člověk...? Fascinovaně jsem pootevřel ústa.

Ne! Tohle nebyl tak docela člověk. Nicméně opicí bych tvora taktéž nenazval. Byl ukázkovým chybějícím článkem v evolučním žebříčku mezi člověkem a opicí. Všichni odborníci na

Zemi po něm marně pátrali v nalezištích, aby konečně jednou provždy zatnuli tipec všem těm náboženským fanatikům blouznícím o Adamovi a Evě. Bohužel nikdy nenašli uspokojivé kosterní pozůstatky, jež by obstály před širokou veřejností. Na Luzné si přitom jeden takový zdravý a živý exemplář vykračoval přímo přede mnou. Výška přes dva metry, vzpřímená kostra, rovná záda a přemýšlivý pohled upnutý směrem k našemu vojenskému táboru. V ruce držal silný klacek jako zbraň. Černá srst pokrývající většinu jeho těla byla řidší, než opice běžně mívají. Stejně tak obličej působil plošším dojmem a ruce byly určitě kratší. Skoro jako ty lidské, akorát svalnatější.

* * *

Stojící neandrtálec znenadání vyletěl do vzduchu. Stačilo mu menší zhoupnutí v kolenou a rázem byl tři metry vysoko. Jednou rukou sevřel vyčnívající kůru nejbližšího stromu jako madlo. Dlouhé prsty na nohách zaklesl podobným způsobem a bez námahy setrval v té nepohodlné pozici dobrou minutu, zkoumaje něco mimo mé zorné pole. Nakonec kamsi ukázal klackem, vydal krátký skřek a seskočil. Vzápětí kolem mé díry proběhla početná jednotka dalších opolidí.

Následovali rozkazu vůdce jako správní vojáci. Někteří přitom ještě třímali v pažích kusy svých ještěřích denních příbuzných. Jiní s sebou zase nesli zbraně jako klacky, kosti či těžké kameny.

Inu, do rána jsem měl rozhodně o čem přemýšlet. Pravděpodobně se tu právě objevil zdejší vrcholový predátor, zabírající přední příčku v potravním řetězci. Má vnitřní šelma však nad touto úvahou opovržlivě zavrčela.

Jaký k tomu měla důvod, jsem zjistil vzápětí.

* * *

Velitel opolidí neodešel. Zůstal jako jediný na místě, a dokonce se přišoural zpátky nad můj úkryt. Opět jsem ho viděl pěkně odspodu. Náhle ztuhl. Nečekaně k němu přistoupil vrk, o jehož přítomnosti jsem doteď neměl ani tušení.

Zatajil se mi překvapením dech. Obří kočka očíhávala zem pouhý kousíček od mé díry. Hlavou těkala ze strany na stranu ve zjevném zmatení. Musela cítit člověčinu, ale nevěděla odkud. Naštěstí jsem byl uvězněný na místě, kde mě rozhodně nemohla předpokládat. Neodvažoval jsem se ani nadechnout, abych jí náhodou nepomohl tuhle hru na schovávanou vyhrát. Než své snažení vzdala, málem mi dočista došel kyslík.

Konečně bestie přesunula pozornost k lidopovi který, světe div se, pokorně sklonil hlavu, svěsil ramena a nahrbil hřbet, aby byl viditelně menší než vrk. Jako kuň velký dominantní noční dravec na něj párkrát zavrčel a op nazpátek poníženě zakňučel. Kočičí pracka sebou znenadání prudce škusbla. Drápy protály vzduch a označovaly menšímu dravci hrudník.

Poraněný tvor sebou ani necukl, přestože to muselo hrozně bolet. Pouze ještě více poklesl v kolenou, aby zdůraznil své nižší postavení. Toto učebnicové pokárání bylo zřejmě dostačující, protože vrk začal ihned vydávat rozkazy. Vypustil z tlamy zaštěkání, jaké lidské uši ještě neslyšely. Pozemské psovitě ani kočkovité šelmy něco tak komplikovaného rozhodně neuměly. Dravec měnil tóniny a rázoval štěkot, až zněl téměř jako nějaká cizí řeč. Opičák poté urychleně odspěchal, provázen upřeným pohledem nadřízeného.

Naše původní závěry byly tedy správné. Opolidi jsem jen na okamžik přecenil. Skutečnými vůdci byli a jsou doopravdy vrci spolu s raptory.

Černá kočka po chvíli zamířila jinam, peskovat další velitele opičích oddílů. Nebo už připravovala útok jiných dravců? Zatraceně, odkud se ty šelmy pořád berou?

Není možné, aby na ostrově žilo tolik smrtících bestií. Musely by před naším příletem stát jedna druhé na hlavě.

* * *

Svítání mi připadalo jako hotový zázrak. Vylezl jsem ze své nory spolu s prvními slunečními paprsky. Překvapilo mě, proč už odněkud neslyším zvuky elektrických pil a kácených stromů. Velení zřejmě změnilo plány. Nebo poslalo pomocné oddíly vyčistit jiný prostor?

Jako rozlámaná panenka jsem dokulhal k převrácenému džípu. Pravá noha pořád nesloužila na sto procent.

Zdemolovaný vůz ležel, jak jsem si ho pamatoval. Hromada ještěřích mrtvol ovšem vypadala jinak. Noční dravci je roztahali do všech směrů. Některé pouze trochu nahlodali, ale jiné obrali o veškeré maso s téměř chirurgickou precizností. Rozházené orgány taktéž vykazovaly jisté známky gurmánského výběru. Zlámané kosti s vysátým morkem ovšem člověk našel na každém metru. Lidoopi ho zřejmě měli rádi.

Díky jejich nočnímu hodování jsem získal k džípu mnohem lepší přístup, než kdyby tam mrtvoly zůstaly nakupené.

* * *

Přední sklo vozu přežilo překvapivě v celku. Leželo vyražené na zemi před mrtvým strojem, pokryté nespočetnými prasklinami od nárazů kamení a obřích pěstí. Uvnitř auta nebyl nikdo. Minometné střely podle kráterů kolem dopadaly v nebezpečné blízkosti, ale žádná náš dopravní prostředek přímo nezasáhla. Mé družstvo mělo tedy šanci na přežití. Obešel jsem vůz kolem dokola.

Andyho bezhlavé tělo leželo opodál, roztržené podélně vedví. Útočníkům nestačilo ho zabít. Museli zohavit i jeho mrtvolu.

Nikoho dalšího jsem kolem vraku naštěstí nenašel, což samozřejmě nemuselo nic znamenat. Zabijáci mohli svou kořist klidně odtáhnout.

Vrátil jsem se k přední části džípu a tvrdohlavě se nasoukal dovnitř. Kulovnice, osobní zbraně přátel i bedny s municí. Všechno to bylo pryč. Vlezlou myšlenku na rabující dravce jsem včas zavrhl. Tak daleko ti bastardi ještě nepokročili.

Absence zbraní znamenala jediné. Moji lidé odešli po svých. Nemohli ovšem všechno odnést sami. Museli jim pomoci další vojáci. Určitě pro ně přišel nějaký záchranný oddíl. Mě sice považovali za ztraceného, ale je odvedli.

Díky bohu.

* * *

Povzbuzen svými zjištěními jsem plný optimismu vyrazil k okraji pralesa, nejkratší cestou do bezpečí. Musel jsem se dostat do nově zbudovaného opevnění mimo tábor, odkud již bezpečně projdu skrz nadzemní zákopy. Vykulhal jsem na mýtinu a zůstal překvapeně stát hned za posledním stromem.

Bylo to pryč.

Všechno, co tisíce lidí včera vybudovaly, zničili lidoopi během jediné noci. Zákopový systém, ochranné tunely z mříží, opevněná hnízda i malé pevnůstky. Do jednoho to rozdrtili jako dětskou hračku.

Silní dvounožci jistě dřeli po celou noc, aby úspěšně vytrhali všechny ty do země zatlučené kůly. Nařezané klády poté rozlámali vždy minimálně vejpůl a mříže vyrvali z lůžek do poslední šprytle. Musela být ukrutná dřina vypáčit každý klacek přitlučený na své místo masivními hřeby. Přerвали také všechny dráty, rozházeli kamenné valy a zahrabali vykopené brázdy. Zkrátka splnili rozkazy svých pánů na výbornou.

Zatlačili lidi zpátky za jejich směšnou táborovou hradbu. Odmítli jim vydat další část svého území.

* * *

Jakmile jsem uviděl od tábora přicházet první vojáky, hrud' se mi nadmula pýchou. Náš druh tak snadno neprohrával.

Stovky dělníků jdoucí za nimi se hned zkraje pustily do práce. Kopaly, převalovaly obří kmeny a přinášely po okolí rozházené trosky. Kladi-va bušila, krumpáče létaly vzduchem a lopaty zuřivě odhazovaly nahrnutou zeminu. Tuny materiálu putovaly z místa na místo, stejně jako tomu bylo předchozího dne. Několik pušek se náhle natočilo mým směrem. Všimli si mě.

Můj příchod přitáhl pozornost. Čím dál víc lidí přestávalo pracovat. Všichni na mě zírali, jako bych byl duchem ze záhrobí, který je přišel strašit. Občasná šuškania lidí za hradbami vypadala oproti té právě vznikající jen jako bzučení hejna komárů. Tohle bylo hotové nakopnuté včelí hnízdo.

Když mi k davu zbývalo posledních dvacet metrů, nabyly hlasy lidí konkrétních podob.

„Kazi?“

„Jo, to je Kazi.“

„Velitel družstva B.“

„Přežil.“

„Byl sám venku celou noc.“

„Kazi?“

„Jo, ten s granátem a anakondou.“

„Kazi.“

„Velitel průzkumníků.“

„Kazi.“

„Ten, co přived Alfu.“

„Kazi, Kazi, Kazi.“

Stále častěji jsem slyšel své jméno. Někteří lidé ho opakovali pořád dokola a ostatní je posléze napodobovali. Jak mi ustupovali stranou, utvořili jakousi uličku, kterou jsem mohl pohodlně projít.

Jenže tím to neskončilo.

Kdoví proč ke mně začali natahovat ruce. Nehledě na sračky, kterými jsem byl doslova pokrytý, přejížděli prsty po mých ramenou, zádech a pažích, jako by se chtěli ujistit, že jsem skutečný. Nebo... Jako bych byl jejich talisman pro štěstí. Opakování mého jména získalo stálý rytmus. Strhlo k sobě i ty, kteří byli původně mimo něj.

„Kazi, Kazi, Kazi.“

Během několika dalších kroků přešli lidé přímo ke skandování. Procházel jsem jejich kordonem za děsivého rytmu a usmíval se. Mohla za to má šelma, které tohle uznání dělalo neuvěřitelně dobře.

Lidé hulákali, dokud jsem nevešel do tábora. Ale i tam mé předem ohlášené zjevení vyvolalo pěkné pozdvižení.

Dav čumilů mě přestal obklopovat až u autoparku, který jsem měl naštěstí po cestě. Opraváři tam zrovna tlakovou hadicí oplachovali vozy zasviněné z předchozího dne. Ani jsem je nemusel moc prosit, aby mě z dálky ostříkli také. Sice to nepomohlo úplně, ale čistá hlava a ruce mají něco do sebe. Navíc zmizela i větší nepříjemného zápachu.

Obzvláště ten od zapařené krve mi chybět nebude.

* * *

Konečně jsem je spatřil. Své milované přátele. Seděli tam všichni kolem doutnajícího ohniště jako sochy. Skutečně přežili.

Svět byl zase v pořádku.

Chyběli pouze Andy a Sejr.

Jak si mě členové družstva postupně všímali, zvedalo je to na nohy. Dokonce i Gabčo vstal ze svého špalku v němém úžasu. Profesor si pro jistotu přešetřil brýle, snad jestli ho nešálí zrak. Doktorka Ševčíková měla překvapením ústa dokořán a rozhodně nebyla jediná. Dopajdal jsem ke svému špalku s úlevným vzdychnutím nad pohodlným posedem.

„Dobrý ráno. Trochu jsem zaspal. Jaký jsou novinky?“

Můj pokus o vtip nějak nezabral. Celých pět sekund všichni mlčeli jako zařezaní.

V šesté vteřině jsem už ale ležel na zádech. Ze špalku mě na zem srazil příval lidských těl. Přátelé mě chtěli obejmout, ale bohužel ten nápad dostali všichni najednou. Jejich prudké přiblížení se změnilo v hotový nájezd. Zakopli jeden o druhého, pak ještě o špalky a skončili na jedné hromadě, jejíž základnu tvořila má nebohá tělesná schránka.

Skupinové obětí, hraničící bezmála se zápasem, vyvolalo u všech hurónský smích. Přetahovali mě jeden druhému jako oblíbeného plyšáka, nehledě na vodu a špínu, které ze mě stále tekly. Nikdy v životě jsem si nepřipadal tak doopravdy doma, jako právě mezi nimi. Tohle byla pravá rodina.

* * *

Informace o mém zmrtvýchvstání oběhla tábor rychlostí blesku, což s sebou bohužel přinášelo také povinnosti. Příchod kapitánky Petříčkové na sebe nenechal dlouho čekat. Sotva jsem stihl ostatním vypovědět detaily svého nočního dobrodružství.

Zrovna jsme skupinově vzpomínali na Andyho, když důstojnice přiletěla jako raketa a přede

všemi přítomnými mě nahlas zdrbla. Měl jsem se prý nejprve hlásit na velitelství. Zanedbávám své povinnosti, způsobuji pozdvižení a bla bla bla.

Cestou k velitelskému stanu mě však bez varování objala. Dokonce na veřejnosti. Jak skandální. I když si dala zatracený pozor, aby v okolí nebyl pro tu chvíli nikdo známý.

Začínal jsem mít pocit, že její lpění na včasném předávání informací velení, byla pouhá výmluva. Nejspíš to mohlo počkat, dokud se nedám do pořádku. Pouze se mnou chtěla být chvílku o samotě.

„Žiješ,“ šeptala tiše, zatímco mi znovu láma-la má čerstvě zhojená žebra.

Pomalů jsem vykroutil své tělo z drtivého sevření. Na kapitánčině uniformě přitom zůstal pořádný flek z mých neuvěřitelně zasviněných, promočených hadrů.

„Jako by tě to skutečně zajímalo,“ pronesl jsem s odstupem.

Starší žena si setřela prsty vlhkost pod očima. „Nebud' takový, prosím. Když mi řekli o tvé smrti, bylo to hrozný.“

Nadzvedl jsem jedno obočí v sarkastickém úšklebku. „To určitě. Jdeme. Už se nemůžu dočkat, až ze sebe shodím tyhle hadry.“

Udržel jsem si před kapitánkou metrový náskok po zbytek cesty, přestože mě zpomalovalo

kulhání. Zřejmě se jí mé odmítnutí dotklo víc, než bych vůbec považoval za možné.

* * *

Ve velicím stanu jsem hned zkraje převyprávěl svůj noční zážitek s vrkem a neandrtálcem. Mezi důstojníky to vyvolalo velmi rozporuplné reakce. Lidé sice odmítali představu rozvinuté inteligence dravců vždycky, ale takto funkční hierarchie pro ně byla absolutně nepředstavitelná. Aspoň pro některé z nich.

Především moji největší odpůrci, kterých se dotklo včerejší řádění generálmajora, toho chtěli využít k mému zesměšnění. Opakovaně poukazovali na možné trauma, šílenství či silnou představivost pod vlivem stresu. Naštěs-tí byl Kopecký zastáncem vyvinuté inteligence dravců a ani major Březina neváhal poukázat na některá jemu známá fakta, která mou historku plně podporovala.

Dozvěděl jsem se na oplátku také pár novinek, s nimiž mě přátelé dosud nestihli seznámit.

Kupříkladu včerejší útok ještěřích goril byl možná tím největším pozemním nájezdem, jaký náš výsadek dosud zažil. Včasné varování v podobě střelby družstva B dalo ostatním

dost času se připravit. Obránci stihli zavolat posily a minometná družstva zaujmout pozice. Bylo to těsné, stálo to pár životů, ale nakonec dokázali opevnění ubránit. Po bitvě zůstali na místě tisíce mrtvých opů. Přes noc však většina z nich zmizela, odvečena nočními dravci. Proto jsem jich při svém návratu neviděl tolik. Ke kácení stromů ten večer již nedošlo a noční dějství sledovali vojáci i velitelé z bezpečí tábora.

Málem mi vzteky rupla cévka, když zcela otevřeně a s klidem přiznali, že naše nově dobyté území opustili dobrovolně. Takže to všechno vlastně obětovali bez boje. Neandrtálci posléze nastoupili minimálně ve stejné síle jako jejich denní bratrance, i když vůbec neútočili proti lidem. Ty zaměstnávaly menší smečky jiných druhů. Horda opolidí si pouze brala zpátky uzmuté území. V prostředí Luzné tudíž zřejmě platili za jakousi pracovní sílu, odhadoval jsem.

* * *

Plány na dnešní den i noc už mělo velení zpracované, takže jsem si je akorát vyslechl. Nic lepšího, než vymysleli oni, mě však stejně nenapadlo. Sice se dnes nikdo moc nevyspí, ale zato to bude pěkný masakr.

Na odchodu jsem ještě zaskočil do nemocnice za Sejrem. Už o mém návratu slyšel, tak jako každý, ale neuškodilo mu ho ještě osobně potvrdit. Podle přátel byl prý dost zničený, když mu o mně a o Andym večer říkali.

Před dlouhým lékařským stanem, ve kterém Sejr ležel, jsem se skoro srazil s vycházející zdravotnicí. Zastavila na poslední chvíli, jinak bych ji nechtěně smetl k zemi. Překvapeně pozvedla hlavu a mně vyschlo v ústech. Byla to ona.

Okouzlující brunetka se zářivě usmála v reakci na můj zaražený výraz. „Tak je to pravda. Vrátil ses,“ napřáhla ruku a přiložila mi ji ze strany k už naštěstí čisté tváři. Bylo to neuvěřitelně příjemné.

Nevěděl jsem proč, ale přišla mi tentokrát nějaká jiná. Do nosu mě udeřila její vůně. Nebyla to však voňavka, kterou na sobě měla minule. Ani žádná jiná. Co jsem cítil, byl proud živočišných informací zdravé lidské samice. Možná za to mohla noc strávená venku nebo přímo tahle dívka. Vážně netuším.

Najednou jsem však vnímal mnohem víc pachů než kdy dřív. Rozeznával jsem drobné nuance jednotlivých vůní i jejich významy. Měla skutečnou radost z našeho shledání. Byla také unavená a hladová. Nepatrně na ní utkvěl pach nemocných lidí. Podvědomě jsem ho vyfiltroval

pryč, stejně jako svůj vlastní zápach. Pak byl prožitek z čichání lepší.

V současném okamžiku všechny pachové stopy mladé zdravotnice přebíjela její chuť se milovat. Vyzařovala z ní poddajnost i dravost v dokonalém poměru. Připojil jsem ke svému průzkumu i ostatní smysly. Kupříkladu hmat. Kůže na mé tváři vnímala dívčin zrychlující se tep i mikroskopické kapky potu vyvolané nervozitou. Moje uši zaslechly téměř neznatelné, přerývané oddychování.

* * *

Očima jsem se vpíjel do dívčiných rozšířených zornic. Chtěla mě. Každou vteřinou našeho kontaktu se brunetčino vzrušení prohlubovalo, stejně jako to moje. Natáhl jsem svou čistší ruku a pomalu ji chytil zezadu za krk. Neucukla. Nechala mě, abych si ji přitáhl blíž. Naše rty o sebe nepatrně zavadily. Zhluboka se nadechla nosem. Teď ona očichávala mě. Avšak ne jako obyčejná žena, znechucená pachem špatně umytého muže. Tohle bylo víc podobné psímu větření.

Bylo to vůbec možné? Vymrštila z pusy špičku jazyka a obkroužila jím můj spodní ret. Úplně jsem zkoprněl. Byla jako já.

Konečně mi došlo, v čem tkvěl hlavní rozdíl od našeho minulého kontaktu. Její pleť teď měla zdravější odstín. Drobná jizvička nad levým obočím téměř zmizela. Vlasý vypadaly lesklejší. Každý její pohyb byl hladší a elegantnější. Nebyly to samozřejmě nijak podstatné změny. Normální lidé je nejspíš ani nepostřehli. Já naopak viděl všechny.

Podobně to totiž probíhalo v prvních dnech i u mě. Dívka teď začínala vnímat nové podněty z okolí, což v ní vyvolávalo neutuchající obdiv k celému náhle mnohem většímu světu.

Všechny její odlišnosti by samozřejmě šly odůvodnit i jinak než parazitem, ale já cítil také něco dalšího. Vnímal jsem ve své blízkosti novou šelmu. Zatím byla malinkatá. Vlastně skoro nepatrná. Už však ovlivňovala svou hostitelku i její nejbližší okolí. Brunetka zářila sebejistotou a žádostivostí, jakou běžné ženy nemívají.

Pak tu také byly stopy jisté automatické dominance, která se urychleně vytrácela v mé přítomnosti. Její malý dravec uvnitř vycítil toho mého, mnohem většího, jenž nutil samici oddat se a podřídít vůdčímu samci. Měla ho následovat. Podlehnout mu, ať chtěla, nebo ne. Jenže ona to chtěla už předtím, takže vlastně ani o žádný boj nešlo. Naše vnitřní zvířata

dokázala komunikovat i beze slov. Já si to už uvědomoval. Ona ale zatím ještě ne.

Brunetka napřela veškeré své sebeovládání, aby zvládla o krok ustoupit. „Musím běžet. Poslali mě pro léky, který jim docházej. Mám volno za čtyři hodiny,“ obcházela mě bočními úkroky jako nebezpečné zvíře.

„Budu tady,“ mrkl jsem na hodinky. „Přesně v celou.“

„Dobře,“ vydechla hlasitě. Poté odběhla bezmála sprintem.

Zajímavé. Takže nejsem jediný. V táboře se vyskytuje minimálně jeden další nakažený. Nebo spíš obdarovaný? Možná nás nakonec bude ještě víc. Čas ukáže.

Prozatím jsem šelmu z nikoho nevycítil, ale jestli zvládnu zachytit i takhle čerstvé mládě, zaručeně bych poznal, kdyby měl někdo stejně mocnou bestii jako já. Ovšem když se na to podívám objektivně, nespíš jsem během pobytu na ostrově ještě nepřišel do styku ani s polovinou tábora.

* * *

Štěstí mi přálo. Jediné dvě sestry v lékařském stanu měly zrovna na práci cosi až na úplně opačné straně, takže nemohly zahlédnout, jak

vypadám. To by mě totiž od raněných nejspíš vynesly v zubech.

Sejr měl z mé návštěvy obrovskou radost. Vypadal už zase o trochu lépe. V první chvíli mě to dost zarazilo. Dokonce jsem ho i nenápadně očichal, ale nic. Šelmu neměl. Maximálně jsem u něj cítil zbytkové stopy ze šelmičky své brunetky. Určitě tímhle stanem prošla skrz naskrz. Jestli to takhle půjde dál, brzy ji dokážu vystopovat kdekoliv v táboře jen s pomocí svého frňáku.

Vzhledem k vlastnímu zanedbanému zevnějšku jsem se Sejrovi brzy omluvil z naší konverzace a odešel.

Byl čas na pořádné vydrhnutí. Krev opic mi přisychala zpět ke kůži a ve stoupajícím horku začínala zase zapařeně smrdět. Půl hodiny pod proudem teplé vody to ovšem napravilo. Zbytek volného času jsem strávil se svým družstvem.

Má noční hostina zmizela v zapomnění a hlad byl zpátky. Zatímco kamarádi své syrové přiděly znechuceně uzobávali a zajíдали kusy propečenějšího masa, já do sebe rval krvavé steaky pod tlakem. Přišlo mi, jako by se regenerace s plným žaludkem zrychlovala, stejně jako změny mého těla. Rostoucí svaly i sílící kosti občas vysílaly mozků až nečekaně bolestné impulzy jako vzdor oproti nucenému růstovému

spurtu. Naštěstí extrémně velké příděly vitamínů a neustálý přísun čerstvého masa mi je pomáhaly oslabit.

* * *

Předal jsem svému družstvu informace z porady s vedením a společně jsme naplánovali večerní postup. Šarže nám opět ponechaly dostatek volnosti v rozhodování, takže žádný problém. Poslední společně strávená hodina družstva však patřila Andymu. Vzpomínali jsme na nejsvětější okamžiky přítele a vyjadřovali svůj zármutek nad jeho ztrátou. Vybavovaly se nám stále další situace, ve kterých nás podržel, nebo aspoň pobavil. Jíťa mi nakonec celá naměkko předala jeho kulovnici. Ta moje byla totiž nenávratně poškozená od zásahu kamenem. Hrdě jsem pohladil přezdívkou mrtvého přítele vyleptanou do pažby. Bude mi ctí nosit jeho pušku.

* * *

Nedočkavě jsem stepoval před lékařským stánem. Vzrušení mnou cloumalo skoro stejně silně jako nervozita. Co když se šelmička zdravotnice osamostatní? Přestane na ni mé

fluidum působit? Čím déle jsem tam tak šoupal nohama, tím horší to bylo. Má šelma se začínala probírat, přesvědčená o tom, že byla definitivně odmítnuta. Což si samozřejmě nehodlala nechat líbit.

Všechno to ale byly absolutně plané obavy. Brunetka vyběhla ze stanu o pět minut později, a jakmile mě spatřila, její výraz promluvil místo úst. Chtěla to ještě víc než předtím.

Bez přibrzdění mi skočila kolem krku.

„Promiň,“ zamumlala, zatímco omotávala nohy kolem mého pasu. „Zdrželi mě.“ Její jazyk našel skulinu mezi mými rty. Hladově jím prozkoumala mou ústní dutinu. Cítil jsem jeho horkou, sladkou chuť a zbytkové stopy syrového masa. Poslední, chybějící důkaz proměny. Byla jako já. Stal se z ní dravec. Po pár polibcích nedočkavě seskočila zpět na zem a táhla mě za ruku kamsi pryč.

„Počkej, sprchy jsou tam,“ trhl jsem palcem za sebe.

„Mám volnej stan,“ zavrčela a zatáhla za mou paži ještě silněji. Rázem jsem jí přestal oponovat a natáhl krok. „Zbýlý dvě kolegyně teď sloužej. Máme ho jenom pro sebe.“ Poslední větu zavrhněla tónem, ze kterého mi v kalhotách vypuklo peklo. Musel jsem se držet těsně za ní, aby to nebylo vidět. Naštěstí někdo s fungujícím

mozkem nechal postavit stany personálu hned za nemocnicí. Tudíž má agonie netrvala příliš dlouho. Sestřičky navíc dostaly o trochu lepší výbavu než prostí vojáci. Prostor stanu o průměru tří metrů ve tvaru válce mi připadal jako hotový luxus. Vysoký strop dovoľoval člověku klidně i propnout ruce nad hlavu. Silná látka, dvojitě zipy a tvrzené dno zajišťovaly nejen ochranu, ale i částečnou zvukotěsnost. Venku tak aspoň nebylo všechno tolik slyšet.

* * *

Brunetka ze sebe strhala oblečení dřív, než jsem za námi vůbec stihl zavřít. Byla nádherná.

„Počkej chvíli,“ vyjelo ze mě k překvapení nás obou, zrovna když mi rvala opasek z kalhot, aniž ho pořádně rozepnula. „Řekni mi svoje jméno.“

„Není důležitý,“ odsekla. Mé kalhoty sjely ke kolenům a jediný úder do hrudi mnou praštil na nafukovací matraci. Ještěže za posledních pár hodin stihla moje žebra definitivně srůst, jinak mě ta rána mohla slušně zmrzačit. Dívka mi začala rozvazovat boty.

Přemohl jsem neochotně vůli svého ztopořného penisu, hlásícího se o slovo pod napnutými

trenýrkami. „Měli bysme si promluvit o těch změnách, kterejma teď procházíš.“

Odhodila moje boty ke straně stanu. Kalhoty je následovaly vzápětí. „Pche. Tohle už se mnou probírala mamka,“ nasadila hraně naivní tón. „Pubertu mám za sebou. Jsem dospělá žena a hned ti to dokážu.“

Se svou bundou i vestou jsem jí raději pomohl. Nechtělo se mi později opravovat zip nebo přišívat knoflíky.

„Tohle nemyslím...“

Mé tričko nezhodila. Raději mi ho nacpala do pusy, abych konečně zmlkl. „Dost keců. Na ty bude prostor pak.“

Sedla si mi obkročmo na břicho. Vzhledem k její úplné nahotě to mé myšlenky rázem odpálilo do nenávratna. Ihned mě zaujalo, že zaujala obrácenou polohu. Tedy směřovala zadečkem směrem ke mně. Ne že bych si samozřejmě stěžoval. Pohled to byl pro bohy. Její hebké dlaně zajely za gumu mého posledního kousku oděvu. Následovalo škubnutí, kterým trenýrky stáhla prudce ke kolenům. Zapomněla přitom ale nadzvednout jejich okraj a kvůli tomu na okamžik bolestivě vyvrátila penis směrem dolů. Celý jsem se leknutím napružil. Jak se však úd vracel do výchozí polohy a dívka zůstala předkloněná, pleskl ji za trest přes tvář.

„Páni,“ vypadlo z ní překvapeně lichotivým tónem.

Konečně mi došlo, k čemu může být její obrácená poloha dobrá. Vyplivl jsem poslintané tričko z úst, chytil drobnou zdravotnici za pevný zadek a přitáhl si k obličejí její voňavou kundičku.

„Není nějakej větší než minule?“ zajímala se a větu zakončila vyheknutím. To když do ní pronikl můj jazyk o celé délce. V tu chvíli i ona odložila veškeré své úvahy na později.

* * *

S pusou to vážně uměla. Zaměřila svou pozornost především na žalud, který mi v této poloze přišel nějaký citlivější. Jezdila po něm sevřenými rty od úplného začátku až k rozšířenému konci. Sála, kmitala jazykem a stále nabírala na rychlosti. Jenže já chtěl ještě víc.

Bez pomoci rukou jsem se posadil, neoddalujíc dívčin rozkrok od svých úst ani na okamžik. Akorát jsem rty sklouzl trochu dolů, až ke zduřelému poštěváčku. Hlavu mé partnerky posazení namáčklo ještě blíže k penisu. Strčila ho do úst o pár centimetrů hlouběji než předtím. To už bylo lepší.

Bohužel však v této pozici nemohla hlavou dostatečně pohodlně kmitat. Zpomalila. Takže

jsem protočil nohy, přesedlal na kolena a nakonec do stoje. Pro jednu v životě mi nečinilo nejmenší potíže udržet jinou lidskou bytost ve vzduchu.

Zdravotnice visela hlavou k zemi v poloze šedesát devět a opět nabírala rychlost. Stehny tiskla mou lebku, zatímco rukama mě objímala v pase. Začal jsem přirážet pánví co nehlouběji do její malé pusinky, až musela chvílemi uhýbat. Tohle bylo prostě dokonalé.

Chvílemi jsem si to užíval asi až moc. Zcela reálně totiž hrozilo, že se opět udělám jako první. Raději jsem tedy nakonec položil svou milenku na matraci, přetočil ji na břicho a zasedl ten její roztomilý zadeček celou svou vahou. Kamenný penis našel vlhkou skulinku pod sebou skoro sám. Přirazil jsem do mokrého ráje rovnou až po kořen, zalehl dívku tělem, sám se opřel o lokty a začal pumpovat.

Svůj prvotní překvapený výkřik přeměnila brunetka do hlasitého vzdychání. Její nafukovací matrace mi sympaticky pomáhala s protipohyby. V podstatě vyrážela brunetčin zadeček zpět proti mému kolíku v tu nejlepší možnou chvíli. Zvučné pleskání našich těl soupeřilo s jejím rozkošným hekáním nabírajícím na intenzitě. Zdravotnice nečekaně propnula celé tělo a vši silou vytrčila pánev vzhůru.

„Jo, pokračuj. Ještě. Už, úúúú,“ zakvílela při orgasmu jako siréna a celá ztuhla. Hrubě jsem ji přetočil zpátky na záda, zvedl její nohy ke stropu, umístil penis mezi hebká stehna a připlácl je k sobě. Oba drobné kotníčky skončily na mém pravém rameni. Uvězněný pulzující úd se jal jezdit mezi stydkými pysky, bohatě lubrikovaný z předchozí soulože. Klouzal od úzké škvírky dole až po vystouplý poštěváček nahore s razancí mechanického pístu. Při každém přírazu pak vpředu mezi bělostnými stehny vykoul tmavě fialový žalud. Penis masíroval klitoris natolik dostatečnou silou, aby donutil brunetku začít znovu sténat.

* * *

Připadal jsem si jako dokonalost sama. Konečně se mé sledování pornografie vyplatilo. Určitě jsem teď na zdravotnici působil mnohem zkušenějším dojmem než prvně. Chybělo jen velmi málo, abych si i já užil vlastní vrchol. Poslední příraz jsem kvůli tomu trochu zkrátil. Bylo to tady. Zbývaly poslední dvě sekundy. Prsty na nohou se mi zkroutily rozkoší. Roztáhl jsem dívčiny kotníky od sebe, nadzvedl její zadeček, objal stehna železným sevřením, nasměroval žalud o trochu níž a přirazil. Vlhké

mlasknutí tekoucí kundičky mě dotáhlo na vrchol. Vytáhl jsem ho úplně ven a finální průnik pulzujícím penisem zpátky dovnitř tak přišel přesně ve stejnou chvíli jako můj první výstřik.

Brunetka při drsném zaražení penisu do svého nitra bolestně vykřikla. Zkusila se od-táhnout, nebo aspoň vytočit pánev, ale marně. Držel jsem ji ze všech sil. Trochu mě ta její, až lehce odmítavá reakce zmátla.

Jenže komu by to myslelo jasně zrovna uprostřed ejakulace? Proč tak vyjekla a bolestně zkroutila obličej? Předtím jsem ho tam měl také na doraz. I když vlastně z trochu jiného úhlu. Třeba pronikl nyní hlouběji. Proč ale byla tak stažená? Tedy ne že bych za to nebyl vděčný. Samozřejmě mi to vyhovovalo. Způsob, jakým dokázala zatnout svaly v kundičce, mě úplně vyždímal. Drobnými přírazy v řádu milimetrů jsem umocňoval vlastní rozkoš a při každém škubnutí posílal do dívčina nitra další žhavé výstřiky. Její marné pokusy o únik a namáhavé hekání akorát dotáhly celý prožitek k dokonalosti.

* * *

Konečně se můj rozum trochu projasnil a napadlo mě mrknout také dolů. Nejen na ta úžasná poskakující prsa nebo napnutou tvář.

Rázem jsem pochopil, jak obrovský rozdíl je mezi sledováním porna a praktickými zkušenostmi. Kdybych totiž více cvičil, tohle by se mi nestalo. Můj penis, ještě stále zabořený v dívčině zadečku, byl mého omylu jasným důkazem. Při posledním přiražení jsem totiž minul a napumpoval celou svou dávku tam. Proto se chudinka tak bránila.

„Ty parchante. Takhle bez přípravy se to nedělá,“ napůl úpěla a napůl se smála mému překvapení brunetka.

„Já... já... já nechtěl. Promiň.“ V penisu mi proti vlastní vůli samovolně znovu škublo a stejný impulz dostala i ona.

„Au. To nic. Jenom ho už prosím vyndej.“

Opatrně jsem údem vyklouzl ven a sametové pŕlky jejího zadečku se scvakly těsně za špičkou žaludu.

„Podej mi kapesníčky. Jsou támhle,“ požádala má milenka, jednou rukou ukazujíc vedle postele. Druhou si pro jistotu tiskla k zadečku. Rychle ji však vzápětí nahradila několika podanými papírovými kapesníčky. Teprve pak mě objala a přitáhla zpátky k sobě dolů. Něžně jsem ji hladil levačkou po plných nadrech a hlavu si podepřel pravačkou kvůli lepšímu výhledu. Ona mě na oplátku výskala ve vlasech. „Tohle mi ještě žádný chlap neproved,“ naznačila káravé zamračení.

Cloumal mnou vztek nad vlastní nešikovností. „Omlouvám se. Neudělal jsem to naschvál.“ Bylo neskutečně těžké si při této kajícínosti udržet provinilý výraz. Zvláště když jsem si to tak očividně užil.

Naštěstí dívka ve své dobrotě mávla nad celou záležitostí rukou. „V pořádku. Začátečníkům se to stát může. Příště si ale radši řekni. Možná se nějak dohodneme, aby to bylo příjemný oběma.“

Tak tahle nabídka zněla rozhodně zajímavě. „Cos mi to vlastně chtěl říct předtím?“

* * *

Takže zpátky k vážným záležitostem? Možná to v tomto pořadí proběhne lépe. Lidé bývají po sexu klidnější. Jak ale začít?

„Je to trochu divná otázka. Hned ti jí vysvětlím. Nejdřív ale prosím odpověz,“ nedal jsem dívce příležitost cokoliv namítnout a hned pokračoval, „nemělas před pár dny k jídlu nějaký nedopečený maso?“ Cítil jsem, jak její nahé tělo pod mou dlaní tuhne.

Okamžik trvalo, než sebe samu přemluvila k odpovědi. „Předevčírem ráno,“ spustila opatrně. „Měli jsme po noční.“ Rukou ukázala k vedlejší matraci. „Perry má rodiče v Kazachstánu. Chtěla nám uvařit po jejich. Přivezla s sebou

dokonce i nějaký koření a kolem se zrovna válela spousta čerstvě zabitejch zvířat. Takže vyřízla jednomu z nich kus svaloviny a připravila snídani. Bylo to trochu nedodělaný, ale pořád lepší než ty připálený podrážky z místní kuchyně. Proč tě to zajímá?“

Ignoroval jsem její otázku. „Od tý doby máš pořád hlad. Nechutná ti pečený ani kořeněný maso. Potřebuješ syrový. Polívka, rejže ani zelenina ti nic neřikaj.“

„Jak to víš?“ zamumlala nedůvěřivě.

Pokračoval jsem dál. „Nemusíš tolik spát. Nejsi skoro nikdy unavená. Zranění se ti hoje prakticky před očima. Navíc se v tobě něco probouzí. Vnitřní šelma...“

Prudce mě převrátila na záda a obkročmo zasedla. „Odkud...?“

Pohled do mého obličeje jí napověděl.

„Tvoje jizvy. Předtím byly větší. Teď už ale skoro zmizely. Ostatní říkali, že se ti to stalo tady. Prej první den. Jenže tak rychle se nikomu nic nezahojí. Pokud nejsi...“

„... jako ty,“ dokončil jsem větu.

Se zaraženým výrazem sklouzla stranou. „Co to s náma je?“

„Podle profesora za to může nějaký parazit, virus nebo bakterie. Dostane se do člověka při konzumaci syrovýho masa. Nesmíš o tom ale

nikomu říct. Kdyby to velení zjistilo, mohlo by přistoupit k drastickejm opatřením, zahrnujícím například naši preventivní likvidaci.“

Během následující půl hodiny jsem dívce vyklopil úplně všechno, včetně vlastních zkušeností. Mohla se díky tomu aspoň pořádně připravit, až její šelma začne vystrkovat dráčky do lidského podvědomí.

* * *

Vracel jsem se do tábořiště družstva B s hlasi-
tým, veselým pískáním a lidé za mnou přitom
nevěřicně otáčeli hlavy. Pod hrozbou neustá-
lé smrti nebyl nikdo zvyklý na bezdůvodné
projevy štěstí. Jenže já důvod měl. A pořádný.
S brunetkou jsem strávil tři nerušené, doko-
nalé hodiny. Znovu jsme už nesouložili, avšak
mazlení mělo také něco do sebe. Její vnitřní šel-
mička vycítila mou dominanci alfy i vlastní při-
jetí do pomyslné smečky a jako správná beta
to vzala smrtelně vážně. Předsevzala si upev-
nit naše dané pozice, přičemž začala tím nejpří-
jemnějším způsobem.

Zdravotnice se svým vnitřním zvířetem za-
tím komunikovat neuměla, ale jejich cesty vedly
tak nějak automaticky stejným směrem. Ne-
měly tedy důvod spolu soupeřit. Když došlo na

zpochybňování mé autority coby vůdce, počínaly si dokonce i jako dokonale sehrané partnerky. Vycítily, kdo v mém okolí je tou největších konkurencí, a společně vymyslely plán, o němž nepochybovaly, že mi bude plně vyhovovat. Při pomyslení na jejich návrh mi i nyní samovolně zacukalo v rozkroku.

Bože, jak já se těšil. Kolik nocí na Zemi jsem o tomhle snil.

* * *

Nabitý čerstvou energií jsem si ve stanu doplnil výstroj a přidal zásobníky navíc. Poslední dobou mi jejich váha nečinila potíže.

„Kam razíš?“ zajímalo Dabla.

„Obhlídnout rekonstrukci venkovního opevnění. Přidá se někdo? Můžeme si přitom vyhlídnout pozici na večer,“ nabídl jsem nahlas.

Šli všichni. Buď již nedokázali odolat mé vyzařované vůdcovské auře, nebo je závislost na boji konečně dostala. U mě to bezesporu bylo to druhé. Už jsem neuměl jen tak v klidu sedět a odpočívat. Šance na akci mě vábila silněji než feťáka drogy. Moje kulhání definitivně zmizelo a já mohl hrdě kráčet v čele družstva.

Proplétali jsme se bez obtíží renovovaným zákopovým systémem a nestačili se divit. Čukři

využili nových zkušeností z noční demolice k povýšení svého stavitelského umu na úroveň, jež neměla daleko k dokonalosti. Zjistili, které prvky jejich obrany nájezd přestály aspoň zčásti a podle nich pak vytvořili nové, mnohem odolnější stavby.

* * *

Vojáci dnes s ochranou čukrů neměli ani zdaleka tolik práce jako dřív. Smečky útočících dravců byly stále menší. Jejich nájezdy se změnil v pouhé oťukávání či hledání slabých míst. Dokonce i největší denní nálet postrádal tu údernou početní převahu, která nám vždy tak vyrazila dech. Kulometry ho odrazily dřív, než mohl vůbec pořádně začít.

Přítomnost družstva B v první linii se ihned projevila na náladě dělníků i vojáků. Jako by každý chtěl před námi vypadat co nejvýkonněji, nejpr připraveněji a nejschopněji. Tak moc se toužili vyrovnat bývalým outsiderům. Kdo by to ještě před nedávnem čekal?

Při své obhlídce jsme míjeli až nezvyklé množství vyšších šarží. Kapitáni dohlíželi spolu s majory na své podřízené víc než při výcviku. Nikdo si znovu nedovolil zůstat v závětrí. Vzpomínky na generálmajorovo řádění měli

ještě stále před očima a třásli se z nich hrůzou. O to zuřivěji nás však probodávali výhrůžnými pohledy. To já mohl za rozkazy, kvůli kterým museli nyní čelit nebezpečí po boku svých vojáků. Naštěstí si ale před svědky a za denního světla nemohly ani ty nejvyšší šarže proti nám nic dovolit.

O změně zdravotního stavu své milenky jsem nikomu neřekl ani slovo. Nebylo to mé tajemství. Neměl jsem právo ho šířit, ani kdybych opravdu chtěl. Do svého tábořiště jsme se vrátili bez účasti na jakémkoliv větším incidentu a odpoledne si většina z nás šla lehnout. Já sám usnul stěží na tři hodiny. Víc mé tělo k odpočinku nevyžadovalo.

Jatka za svitu hvězd

Nadcházející večer mi vlil energii do žil. Z delšího nicnedělání mě pomalu začínaly svrbět ruce. Opevnění bylo funkční, zbraně připravené a pro jistotu jsme denním dravcům dali o půl hodiny delší dobu k odchodu ze svých stanišť než předchozího dne. Náš džíp nejprve namátkou prokličkoval okrajem lesa ve snaze vylákat skryté útočníky. Žaludek se mi stáhl nervozitou a vzpomínky na Andyho ožily. Naštěstí však krátce nato zaúřadovala má šelma. Strach ze ztráty dalšího člena smečky přebila touhou po odplatě. Prohledala okolí svými divokými smysly a já nechal Bořitu zatroubit k postupu. Mé druhé já totiž žádnou hrozbu neobjevilo ani vzdáleně. Zřejmě jsme minulý večer pustili denním tvorům žilou o trochu víc, než čekali, a teď nechávali další tah na noční směně.

Technické čety pod ochranou vojáků mýtily prales celé dvě hodiny, než jsem je rázně zahnal zpět. Ke konci už jim na práci svítily jen reflektory a naše přes kilometr dlouhá mýti-
na se rozšířila o slušných osmdesát metrů. Po

mém rozkazu všechny džípy odfrčely a čukři odkvačili na základnu skrz zákopový systém. Vojáci je dnes nicméně nenásledovali. Dle pokynů velení zapadli do připravených obranných pozic, odkud se již nebudou mít po celou noc šanci dostat. Nervózně pátrali očima po přicházejícím nepříteli, kvůli kterému jsem jim nakázal dnes skončit. Zůstávali přitom zalezlí a ukrytí tak, aby nepoutali zbytečnou pozornost právě na sebe. Chápal jsem jejich strach. Dnes měli být poprvé po celou noc mimo tábor. Aspoň tedy většina z nich. Veteráni z Alfy s tím přece jen měli už trochu zkušeností. O to vehementněji však přes den pracovali na vytvoření stabilních, dobře zásobovaných pozic.

* * *

Velení nám na tuto akci uvolnilo slušnou část vybavení, přesně podle požadavků. Každý muž i žena tady venku měli k dispozici dvě hlavní zbraně. Kulovníci a automatickou pušku. Přesunuli jsme sem veškeré kulomety, jež nebyly třeba k bezprostřední ochraně základny. Zásobovači přes den rozvezli zápalné i klasické granáty po celých bednách. Každý dvanáctý člověk v linii měl u sebe odpalovací rouru s nasazenou protipancéřovou střelou a bednu s další municí